

Milí otcové, ale také milé matky a milé děti,

dnes při svátku sv. Rodiny bych chtěl mluvit zvláště k vám **otcům**, ale i ostatní, kteří nejste otcové, máte nějakou **zkušenost s otcem**, buď se svým vlastním, nebo nevlastním, nebo třeba s dědečkem. Žijeme v době, která by se dala nazvat **krizí rodiny**; kolem sebe vidíme plno rozpadajících se či přímo rozpadlých rodin, bohužel často se to stává proto, že v rodině není otec; buď v ní není vůbec, nebo není funkční tak, jak by měl. Přitom otec je v rodině **nesmírně důležitou postavou**, takřka nenahraditelnou.

Možná si říkáte, co nám může celibátník krátce po studiích říkat o **rodině** a o otcovství. Je pravda, že z přímé zkušenosti můžu předat jen velmi málo. Snad jen to, že jsem taky vyrůstal v **nějaké rodině**, kde byl nějaký otec, a ze zkušenosti zprostředkované – setkávám se s mnohými rodinami, vidím, jak tatínkové žijí se svými dětmi, jak je vychovávají. Pak ještě snad bych mohl přidat **zkušenost duchovního otcovství**, do kterého se snažím dorůstat, ale je to zatím jen krátká doba, tak snad někdy příště.

Chtěl bych vám ale předat tři body, které jsou podle mého názoru pro **otcovství** důležité, na základě dnešních biblických textů. V prvním i druhém čtení jsme slyšeli o postavě praotce **Abraháma**, který se stal otcem mnoha národů. A právě Abrahám nám může odhalit něco z toho, jak by se měl chovat otec.

1. Bůh říká Abramovi: „*Neboj se, Abráme.*“ Povzbuzuje ho ke **statečnosti**. Otec musí být odvážný. Dříve byl muž ten, který bránil celou rodinu před divokým zvířetem, či před jakýmkoli jiným nebezpečím. Statečnost se v některých jazycích řekne „mužnost“ (pol. męstwo). Muž, otec, je ten, který má své děti **vychovávat ke statečnosti**, tak aby se nebály žádného ohrožení, nebo na ně dokázaly adekvátně reagovat. Má v sobě mít odvahu lovce, který jde se svým synem do lesa s nožem v ruce. Spolu **chytí rybu**, nebo postaví stan, nebo jen tak v noci leží pod širým nebem. Důležité je, že dítě se v otcově přítomnosti cítí v bezpečí a chce být statečné jako on.

2. Abram **Hospodinu uvěřil**. V situaci, kdy to bylo krajně nepravděpodobné, Abram uvěřil Bohu, že splní to, co slíbil. Neměl jen víru v to, že **Bůh existuje**, ale měl v něho opravdovou důvěru, že ho nezklame. Otec je ten, který **předává víru v rodině**. Pamatuju si na svého dědečka, který sice nebyl úplně příkladný v tom, že by každý den chodil do kostela a často se modlil, ale byla na něm poznat **žitá víra**, která se projevovala stmelováním celé rodiny a konkrétními skutky lásky. Když pak umíral, uvědomili jsme si všichni okolo, že měl v sobě opravdovou **důvěru v Boha**, svého Spasitele. Otec je ten, který předává víru v rodině. Není přehnané říci, že otec je **knězem rodiny**, on je tím, kdo je zodpovědný před Bohem za rodinu po duchovní stránce, on je tím, kdo zprostředkovává Boha celé rodině. A je moc důležité, aby syn, dcera viděli tátu modlit se, ale hlavně žít s Bohem, aby viděli, že ve svém životě **důvěřuje Bohu**, že s ním počítá, že podle toho jedná.

3. Abrahám *uposlechl (Boží) výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde.* (cfr. Žd 11, 8) **Učinit rozhodnutí a vytrvat v něm**. Otec je ten, který musí čas od času udělat nějaké zásadní rozhodnutí, zvážít racionálně všechna pro i proti, vyslechnout všechny názory, ale nakonec je to on, který to rozhodnutí musí udělat. A věřím, že je to dobře, že muži v sobě mají tento **šestý smysl** pro to správně se rozhodnout. A

Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa
31.12.2023

Dobešov, Pohoř, Odry
P. Jan Slepíčka

Gn 15,1-6; 21,1-3; Žid 11,8.11-12.17-19

když se stane, že rozhodnutí někdy nebylo správné, čestný otec dokáže nést **důsledky svého rozhodnutí**. Už to rozhodnutí pro manželství, které je tedy stejné pro muže i pro ženu, je velmi zásadní. Není to na pět, na deset let, je to na celý život. Stejně jako Abrahám nevěděl, co ho čeká v cizí zemi, ani rodiče nevědí, jaké to bude, až budou mít první, druhé, třetí, čtvrté... dítě. Ale přesto všechno se dokážou **spolehnout na Hospodina**, který je na tuto cestu pozval.

Všichni muži jsou povoláni k **otcovství**, ať už fyzickému nebo duchovnímu. Také fyzický otec je dobrým otcem tehdy, když je svému synovi, své dceři zároveň v jistém smyslu duchovním otcem. Provází je životem, můžou spolu dělat nejrůznější věci, dává dobré rady, vytváří atmosféru důvěry, ale především dává svým **životem dobrý příklad**. Vede odvážně rodinu za jistým cílem, kterým je Bůh. Na něho se dokáže spolehnout a ze vztahu s ním čerpat sílu do vztahů v rodině.

Kéž je vám, otcům, dobrým příkladem zvláště praotec **Abrahám**, ale taky **sv. Josef**, od něhož se malý a dospívající Ježíš naučil jistě mnohým praktickým věcem, ale také jak být dobrým člověkem.

Važme si všech našich tatínků, kteří nám jistě mnoho dobrého předali (potřebují také naši hlubokou úctu a lásku) a nezapomínejme ale na to, že žádná rodina není ideální, žádný otec není ideální, žádná matka není ideální, ale můžou nás nasměrovat k tomu, který **je cílem našeho života**, k našemu Bohu Otci, který se k nám každý den sklání a zve nás na cestu za ním.